

RACHEL CAINE

Bitter Falls



Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

Het begon net te schemeren toen ze hem in de vroege ochtend uit de cel haalden.

Hij had de hele nacht in de kou op zijn knieën zitten bibberen, slechts gekleed in dat dunne witte nachthemd dat hij had moeten aantrekken. De paar keer dat hij in slaap was gevallen, was een por met een geweerloop voldoende geweest om hem weer wakker te maken.

Hij had overal pijn, maar dat had hij meestal door al het zware werk. Hij was altijd sterk en atletisch geweest, en dit was ervan over. Hij kon de knobbels op zijn polsen en vingers zien. Zijn sleutelbeen stak zo scherp door zijn huid dat je er papier mee kon snijden. Ze hadden hem niet eens het handjevol rijst gegeven dat ze meestal op dit tijdstip uitdeelden. En ook geen water.

Je moet vasten, hadden ze tegen hem gezegd, maar als je al verhongerde, kon er van vasten geen sprake zijn. Je verhongerde alleen nog meer.

Hij probeerde niet aan eten te denken. Vroeger had hij zich er ook nooit druk om gemaakt waar de volgende maaltijd vandaan kwam; op elk moment van de dag of de nacht waren er hamburgers, pizza's en broodjes. Patat en bier. Die hele periode leek nu een vage droom. Naar school gaan. Meisjes. Feestjes. American football waarbij je vlaggetjes moest afpakken, frisbeegolf en de bar, de laatste bar waar altijd zoveel vrienden zaten. Hadden ze hem ooit gemist? Merkten ze eigenlijk wel dat hij weg was?

God, wat had hij een honger, en hij wilde alleen maar slapen. En nu kwamen ze hem halen.

Zes mannen, niet meer dan schaduwen in het donker, maar hij wist dat ze knuppels en geweren hadden. Die hadden ze altijd. Ze trokken hem rechttop, ook al had hij geen gevoel meer in zijn voeten, en lieten hem stampen tot de verdoving verdween. Het deed zo'n pijn dat de adem hem werd benomen. Het voelde onwerkelijk. *Dit ben ik niet. Ik heb een leven. Ik heb een gezin. Onmogelijk dat ik hier zit.*

Buiten de schuur begon het boven de bomen te schemeren, maar verder was het nog steeds donker, en hij kon de grond nauwelijks zien terwijl hij voortstropelde. Er klonk muziek, als opstijgende mist. Dat hele klotekamp was aan het zingen. Hij herkende de hymne niet; hij was katholiek opgevoed en het enige wat hij op dit moment echt wilde was bidden. Hij had de hele nacht niet gebeden, ook al hadden ze hem dat opgedragen. *God, help me alstublieft. Alstublieft.*

Hij was blootsvoets en de steentjes op het pad veroorzaakten diepe, bloedende snijwonden, maar toch sleepten ze hem verder. Heuvelafwaarts. Rechts van hem was een enorm hoog stalen hek. De zware verschansing die de hele wereld buiten de deur hield. Ooit, in een vorig leven, zou hij hebben gedacht dat hij misschien wel over dat hek kon klimmen. De littekens zaten er nog.

Misschien laten ze me vrij, dacht hij. Diep vanbinnen wist hij dat dat niet waar was. Hij wilde het niet weten, en daarom stropelde hij voort, terwijl hij bleef bidden en hoop bleef koesteren, terwijl al die zingende stemmen achterbleven. Nu was hij alleen met de zwijgende gelovigen en hun geweren. Het enige wat hij kon horen was zijn adem in zijn benige borstkas.

Het valse licht ging nu schuil achter de bomen. Hij kreeg het gevoel een graf in te lopen en wilde wegrennen, schreeuwen, vechten, in elk geval iets doen, want ooit was hij verdomme een sterke, zelfverzekerde kerel geweest die nergens bang voor was, of niet soms?

Hij rende niet weg.

Stilletjes wegglippen was beter.

De snijdende kou pijnigde hem. Hij had niet meer aan dan zijn dunne kiel, en zijn handen en voeten waren door de kou grotendeels alweer gevoelloos. De mentholgeur van de bomen had een gezellige kerstsfeer moeten opwekken, maar hij rook eigenlijk alleen zijn eigen pure angstzweet. Het leek wel alsof zijn mond vol watten zat, zo droog voelde die aan. Misschien droom ik dit wel, dacht hij. Misschien was het allemaal een droom, misschien ben ik dronken geworden in Charlie's Tavern en word ik zo meteen in de slaapzaal wakker naast Brie en blijkt dit gewoon een stomme nachtmerrie te zijn.

Brie. Zijn vriendin. Hij vroeg zich af wat ze nu aan het doen was. Of ze hem ooit miste. Hij dacht aan zijn ouders en dat ze nog steeds naar hem op zoek moesten zijn.

Dat deed pijn.

Ze kwamen uit de schaduw van de bomen tevoorschijn, en hij kon niet anders dan stoppen en toekijken. Er lag een koel meertje met kabbelende golfjes voor hem, dat in het ochtendgloren roze oplichtte. En er was een waterval... een waterval die donderend van de rotsen boven hem omlaag stortte en in een witte nevel van gewichtloos stuivend water eindigde. Boven de nevel bewoog een zwakke regenboog heen en weer.

Het leek hier warmer. Vredig.

Father Tom wachtte aan de oever van het meer. Hij droeg een wit overhemd en een witte broek, en zijn lichtgrijze haar lichtte in dezelfde tint op. Oud haar, oud gezicht, jonge donkere ogen die alle geheimen van het universum leken te kennen. De ogen van een heilige, zoals de Congregatie altijd zei.

Father Tom was absoluut knettergek.

'Broeder,' zei Father Tom. 'Welkom. Je hebt lang en lonend gewerkt, en hoewel je als vreemdeling naar ons toe bent gekomen, zul je ons als permanent onderdeel van onze familie ver-

laten. Vandaag zul je door de doop in de Congregatie worden opgenomen, en waar je ook heen mag gaan, je zult altijd een van ons blijven. Je oude leven is voorbij. Laat je nieuwe leven beginnen.’

‘Nieuwe leven,’ zei iemand vlak bij hem, en de anderen mompelden dezelfde woorden. Hij was te verdoofd. Betekende dit dat ze hem zomaar lieten gaan? Was dat echt mogelijk?

Ja, laat me gaan, stelletje achterlijke idioten. Laat me gaan, dan loop ik meteen naar de politie en zorg ik ervoor dat jullie zo snel in de nor belanden dat zelfs God niet meer weet waar hij jullie moet zoeken.

Dat waren de woorden van de man die hij ooit was geweest, de sterke jonge vent die had gevochten en geschreeuwd en had geloofd dat hij tot alles in staat was en alles kon overleven.

Maar de man die hij nu was, bibberde slechts als een lammetje in het slachthuis. Het lukte hem niet meer om die man van vroeger te worden.

Misschien lieten ze hem uiteindelijk wel gaan, als hij maar gedwee was. En als hij hier weg kon, zou hij misschien ook nooit meer spreken over wat er hier was gebeurd.

Hij liep met Father Tom tot zijn middel het water in. Hij kon zien dat het vlakbij ineens een stuk dieper werd, een donkerblauw gat dat in vele duizenden jaren door het onophoudelijk vallende water was uitgehold. Wie wist hoe diep het daar was? Hij stond letterlijk aan de rand van de afgrond. God, het was zo koud dat hij zelfs nauwelijks meer rilde. Zo koud dat het water warm begon aan te voelen.

Father Tom glimlachte naar hem alsof hij de kou helemaal niet voelde en zei: ‘Geloof je in de kracht van onze heer Jezus Christus en zijn hemelse vader?’

Hij knikte alleen maar. Het voelde als een stuiptrekking. Het deed pijn. Hij wilde alleen maar slapen.

‘Laat je dan schoonwassen in het bloed van het lam en begin

opnieuw. Je hebt met je geloof geworsteld, maar dat is nu voorbij. Je bent een heilige van de Congregatie.'

Hij had er niet op gerekend dat Father Tom hem onder water zou duwen; het ging snel en routineus, alsof hij het al duizenden keren had gedaan. Hij spartelde tegen, maar Tom hield hem een paar seconden lang onder water, voordat hij weer in de ochtendnevel boven mocht komen.

Eerst wilde hij het door de schrik en de kou op een gillen zetten, maar de opluchting overheerste al snel. Het was hem gelukt. Hij had het overleefd. Hij draaide zijn gezicht op naar de opkomende zon en haalde luid schreeuwend adem. *Ik leef nog. Ik leef nog! Ik zal hieruit ontsnappen.*

'God is met je, broeder,' zei Father Tom. 'Door jouw dienstbaarheid is onze redding verzekerd.'

Hij had ze niet zien aankomen, maar er stonden nu nog twee mannen om hem heen in het water, en hij beseftte dat er iets niet klopte. Hij probeerde naar de oever te komen.

Maar een van hen pakte zijn schouders beet en de ander dook onder water.

Hij voelde dat er iets om zijn middel zat waaraan werd getrokken. Hij wist niet wat het was totdat hij zijn handen in het water stak.

Het was een grote, dikke ketting die strak om zijn middel zat, en Father Tom klikte een hangslot aan de ketting vast.

De mannen lieten hem los en stapten naar achteren.

Je zei dat je me zou laten gaan. Begin opnieuw, zei je. Terwijl dat als een weklucht in zijn gedachten bleef klinken, klemde hij in een wanhopig besef van wat hem te wachten stond zijn kiezen op elkaar.

'God zegene je, heilige,' zei Father Tom, en hij duwde hem over de rand in de afgrond.

Het laatste wat hij zag was het zware ijzeren gewicht aan het eind van de ketting dat hem omlaagtrok, het duister in, en de

laatste ochtendglinstering op het wateroppervlak boven hem.

IJzige kou.

Hij voelde hoe hij tussen de witte botten op de bodem terecht kwam. Terwijl de pijn in zijn longen ondraaglijk werd, herinnerde hij zich ineens dat hij een kind was. Een kind dat uit een nachtmerrie ontwaakte. En het allerlaatste wat in hem opkwam was zijn moeder die fluisterde: *Stil maar, schatje. Nu ben je veilig.*